

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 22.7.2008
KOM(2008) 481 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**Ottende meddelelse om anvendelsen af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF 'Fjernsyn
uden grænser', senest ændret ved direktiv 97/36/EF, i tidsrummet 2005 - 2006**

[SEK(2008) 2310]

1. INDLEDNING

Denne meddelelse er udarbejdet i henhold til artikel 4, stk. 3, i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv- radiospredningsvirksomhed¹, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997² ('Fjernsyn uden grænser', i det følgende benævnt 'direktivet'). Gennem denne meddelelse aflægges Kommissionen for ottende gang, siden direktivet blev vedtaget, rapport om gennemførelsen af artikel 4 og 5, denne gang for perioden 2005-2006. Rapporten er baseret på medlemsstaternes statistiske oversigter over resultaterne af foranstaltningerne for at opnå andelen i artikel 4 og 5 for de tv-programmer, som hører under deres retlige kompetence, og indeholder Kommissionens udtalelse om anvendelsen af disse bestemmelser, herunder de hovedkonklusioner, der kan drages af medlemsstaternes rapporter.

Formålet med at aflægge rapport hvert andet år er dobbelt. For det første bliver medlemsstaternes statistiske oversigter formidlet til andre medlemsstater og til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget. For det andet er det hensigten at kontrollere, om foranstaltningerne for at fremme europæisk og uafhængigt producerede programmer anvendes korrekt i medlemsstaterne.

For første gang omfatter de statistiske oversigter fra de ti medlemsstater, der tiltrådte EU den 1. maj 2004, hele referenceperioden for rapporten (2005-2006)³. Endvidere bør det bemærkes, at artikel 4 og 5 (især den første) anvendes med succes i en audiovisuel sektor, der er under forandring: for første gang er kanaler, der sender i DVB-H (Digital Video Broadcasting-Handheld), opført i en medlemsstats rapport⁴.

Yderligere detaljerede oplysninger findes i de ni baggrundsdokumenter i Kommissionens arbejdspapir, der ledsager meddelelsen. Arbejdspapiret indeholder også statistiske oplysninger for referenceperioden fra de to nye medlemsstater, der tiltrådte EU den 1. januar 2007, Bulgarien og Rumænien⁵. Selv om disse medlemsstater ikke var forpligtet til at indsende rapporter for referenceperioden, besluttede de at forelægge statistiske oversigter på et frivilligt grundlag.

¹ EFT L 298 af 17.10.1989.

² EFT L 202 af 30.7.1997.

³ I den foregående (syvende) meddelelse (KOM(2006) 459 endelig) omfattede vurderingen af disse ti nye medlemsstaters overholdelse af artikel 4 og 5 kun den relevante del af referenceperioden, dvs. perioden fra den 1. maj til den 31. december 2004.

⁴ Italien nævner fire sådanne kanaler i sin rapport. Se baggrundsdokument 4 i Kommissionens interne arbejdspapir, der ledsager denne meddelelse, SEK (endelig) XYZ, (i det følgende 'arbejdspapiret'), s. 88.

⁵ Se baggrundsdokument 5 i arbejdspapiret.

2. KOMMISSIONENS UDTALELSE OM ANVENDELSEN AF ARTKEL 4 OG 5

2.1. Generelle bemærkninger

2.1.1. Artikel 4 og 5 set på baggrund af en dynamisk audiovisuel sektor i Europa

Den europæiske audiovisuelle sektor har oplevet en konstant vækst. Hvert år kommer flere og flere selskaber og kanaler ind på det europæiske marked, og dette medfører en stigende opsplitning af seerskaren. Antallet af kanaler i EU, der er omfattet⁶ af artikel 4 og 5, og som voksede fra 584 kanaler i 2003 til 765 i 2004, steg igen i 2005 til 949 kanaler og i 2006 til 1096⁷. Dette svarer til en stigning på 512 kanaler, eller 88 %, i antallet af omfattede kanaler i løbet af en fireårsperiode (2003-2006). Denne tendens kan ikke udelukkende forklares ved EU-udvidelsen i 2004 (der tilføjede 111 nye kanaler i 2004, og yderligere 44 i 2006): også EU-15 har oplevet en betydelig vækst med 357 nye kanaler siden 2003, hvilket er en stigning på 61 %⁸. Dette afspejler den fortsatte vækst inden for europæisk tv og dermed den europæiske av-sektors vedvarende vitalitet⁹.

Samtidig giver denne udvikling er fingerpeg om den stigende opsplitning af den europæiske seerskare. De førende kanalers seertal er faldet, og der er færre og færre kanaler, der er i stand til at tiltrække en væsentlig seerskare. De største nationale markeder som Tyskland, Frankrig, Italien og Det Forenede Kongerige er de første, der berøres af denne stadig stigende opsplitning¹⁰.

2.1.2. Medlemsstaternes gennemførelses- og overvågningsmetoder

Overvågningsmetoderne og -graden varierer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat¹¹. De strækker sig fra rene skøn og undersøgelser til løbende overvågning af programmer og brug af stikprøvemethoder. I visse medlemsstater har uafhængige myndigheder eller ministerier ansvaret for dataindsamling og -analyse, mens denne opgave i andre tilfælde overdrages til private forskningsvirksomheder. I en række medlemsstater er tilsynsinstanserne afhængige af de statistiske oversigter, som tv-selskaberne indsender, og begrænser sig til at krydstjekke disse oplysninger med de data, de i øvrigt råder over.

I referenceperioden har de fleste medlemsstater fremsendt dækkende oplysninger til Kommissionen. Efter tydeliggørende oplysninger fra de kompetente myndigheder kunne Kommissionen sammenstille de nødvendige data. Der er sket en væsentlig forbedring i kvaliteten af rapporteringen, hvilket afspejles i antallet af kanaler, der aflægges rapport om.

Ikke desto mindre er der i visse medlemsstaters rapporter opregnet et temmelig stort antal kanaler – ti eller derover – for hvilke der ikke er meddelt nogen oplysninger om enten europæiske programmer eller uafhængigt producerede programmer eller begge dele¹².

⁶ Se indikator 1, baggrundsdokument 1 i arbejdspapiret.

⁷ Se baggrundsdokument 2, figur 1, i arbejdspapiret.

⁸ Se baggrundsdokument 2, tabel 1, i arbejdspapiret.

⁹ Se baggrundsdokument 2, figur 1, i arbejdspapiret.

¹⁰ Se baggrundsdokument 4 i arbejdspapiret.

¹¹ Ibid.

¹² Rapporten fra Tjekkiet anførte 13 kanaler, for hvilke der ikke var indsendt nogen oplysninger om andelen af europæiske programmer, og 20 kanaler, hvor der ikke forelå oplysninger om uafhængige produktioner. For Italiens vedkommende var der tale om 10 kanaler, hvor der ikke forelå oplysninger

Kommissionen påpeger, at pligten til at indsende oplysninger i henhold til direktivets artikel 4, stk. 3, gælder 'hvert af de fjernsynsprogrammer, der hører under den pågældende medlemsstats kompetence', uanset transmissionsform eller seertal¹³. Det påhviler hver enkelt medlemsstat at indsende en fuldstændig liste over og fuldstændige oplysninger om alle kanaler, der dækkes af direktivets artikel 5, medmindre der gives særlige og velbegrundede årsager til ikke at gøre dette.

Anvendelsen af artikel 4 og 5 varierer fortsat betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat. For eksempel kan den mindsteandel af uafhængigt producerede programmer, der kræves i henhold til direktivets artikel 5, vedrøre enten tv-selskabernes sendetid eller deres programbudget: det er op til medlemsstaterne, hvilken mulighed de vil benytte¹⁴. Der kan iagttages visse forskelle med hensyn til begrebet 'relevant sendetid': hovedparten af medlemsstaterne har gennemført den 'negative' definition i artikel 4 og 5 direkte i deres nationale lovgivning, men nogle har udelukket yderligere kategorier af programmer fra denne definition eller indført en 'positiv' definition på relevante programmer og dermed gjort det vanskeligere at nå de mindsteandele, der kræves. Desuden har mange medlemsstater fastlagt mere detaljerede eller strengere regler på de pågældende områder¹⁵.

Disse og andre variationer inden for det spillerum, som direktivet giver, gør det vanskeligt at foretage en objektiv sammenligning af medlemsstaternes statistiske oversigter. Ikke desto mindre tillader de resultater, der præsenteres nedenfor, Kommissionen at drage pålidelige konklusioner af de nationale rapporter om gennemførelsen af artikel 4 og 5.

2.1.3. Analyse- og vurderingsmetoder

Ifølge direktivets artikel 4, stk. 3, skal Kommissionen i overensstemmelse med traktaten sørge for, at artikel 4 og 5 overholdes. For at gøre det lettere for medlemsstaterne at opfylde deres rapporteringsforpligtelser er der udarbejdet et sæt retningslinjer, der definerer visse udtryk og afklarer centrale begreber i gennemførelsen af artikel 4 og 5¹⁶. Desuden er der fastlagt en række indikatorer¹⁷, der danner grundlag for en objektiv analyse af medlemsstaternes rapporter.

om de to kategorier i 2006. Ifølge Frankrigs rapport var der 18 kanaler, hvor der ikke forelå oplysninger om uafhængige produktioner i 2005 og 2006. Den slovenske rapport anfører 11 sådanne kanaler.

¹³ Som det bekræftes i de foreslåede retningslinjer for overvågning af gennemførelsen af artikel 4 og 5 i direktivet 'fjernsyn uden grænser' af 11. juni 1999: '(...) hvor et tv-selskab sender mere end én kanal, skal andelene (af europæisk og uafhængigt producerede programmer) i princippet opgives for hver enkelt relevant kanal'. Disse retningslinjer findes på:

http://ec.europa.eu/avpolicy/docs/reg/tvwf/eu_works/controle45_en.pdf.

¹⁴ Indtil for nylig var Frankrig den eneste medlemsstat, der havde meddelt Kommissionen, at den benyttede mulighed nr. 2. Andelen af uafhængigt producerede programmer beregnes i Frankrig for jordbaserede digital-tv-kanaler på grundlag af omsætningen og for kabel- og satellitkanaler på grundlag af programbudgettet, se baggrundsdokument 4 i arbejdspapiret, s. 83. Italien har nu fulgt trop og erstattet forpligtelsen til at afsætte mindst 10 % af sendetiden til uafhængigt producerede programmer med forpligtelsen til at investere mindst 10 % af en kanals indtægter i sådanne programmer, se baggrundsdokument 4 i arbejdspapiret, s. 97.

¹⁵ Således som direktivets artikel 3, stk. 1, udtrykkeligt tillader det. En række medlemsstater har gjort brug af denne mulighed, dvs. de forpligter nogle eller alle tv-selskaber til at nå op på en højere andel end direktivet kræver.

¹⁶ Se fodnote 13 ovenfor.

¹⁷ Se baggrundsdokument 1 i arbejdspapiret.

Ovenstående betragtninger danner baggrund for Kommissionens udtalelse, der fremlægges i denne meddelelse. I det følgende gennemgås således de generelle tendenser i anvendelsen af foranstaltningerne for at fremme produktion og distribution af europæiske tv-programmer på EU-plan¹⁸.

2.1.4. Anvendelsen af artikel 4

Dette afsnit indeholder en analyse af, om medlemsstaterne overholder deres forpligtelse til, når det er muligt, med passende midler at sikre, at tv-selskaberne afsætter over halvdelen af sendetiden til europæiske programmer, således som fastlagt i direktivets artikel 4.

I EU udgjorde den gennemsnitlige andel af sendetiden, der var afsat til europæiske programmer, for alle indberettede kanaler i samtlige EU-25-medlemsstater 63,52 % i 2005 og 65,05 % i 2006, svarende til en stigning på 1,53 procentpoint i løbet af referenceperioden. Sammenholdt med den foregående rapporteringsperiode (65,18 % i 2003 og 63,32 % i 2004) faldt den gennemsnitlige andel af sendetiden, der er afsat til europæiske programmer, en anelse med -0,13 procentpoint i løbet af de fire år (2003-2006). Set over en periode på seks år (66,95 % i 2001 og 66,10 % i 2002) faldt den gennemsnitlige andel -1,90 procentpoint.

På mellemlang sigt ser der således ud til at være tale om let faldende tal. Det må dog understreges, at sådanne sammenligninger skal tages med et gran salt. For det første omfattede rapporten for perioden 2001-2003 kun EU-15. Rapporten for perioden 2003-2004 omfattede statistiske oversigter fra de medlemsstater, der tiltrådte EU i maj 2004, men kun for nogle få måneder. Den gennemsnitlige andel af sendetiden, der i disse lande var afsat til europæiske programmer i referenceperioden (2005-2006) var 64,15 % i 2005 og 67,30 % i 2006, mens tallet i perioden efter tiltrædelsen (maj til december 2004) var væsentligt lavere: 61,77 %. I betragtning af at de nye medlemsstater har haft brug for en overgangsperiode til at indrette sig efter direktivets krav, fortjener deres resultater ros. De ligger et pænt stykke over de resultater, EU-15 har nået (1,05 procentpoint højere end EU-15 i 2005 og 3,75 point højere i 2006). Med andre ord bekræftes nu den tendens, der allerede tegnede sig i den foregående rapport, nemlig at gennemførelsen af artikel 4 i de nye medlemsstater er en succes. Disse positive resultater giver grund til at håbe, at en mulig stagnation i EU-15 vil blive opvejet af en positiv udvikling i EU-10.

For det andet må der huskes på, at udregningen af de gennemsnitlige andele af europæiske programmer siden den foregående rapport har været baseret på tallene for samtlige kanaler og ikke kun for kanaler med en seerandel på mindst 3 %¹⁹. I forbindelse med den stigende opsplitning af sektoren er der vokset en lang række små nichekanaler frem, der i starten kan have problemer med at afsætte over halvdelen af sendetiden til europæiske programmer. Endelig må det understreges, at tallene er forblevet forholdsvis stabile og i gennemsnit ligger et pænt stykke over minimumskravet på 50 %. Dette vidner om en generelt korrekt gennemførelse af artikel 4 i medlemsstaterne.

¹⁸ Nærmere oplysninger om anvendelsen i hver enkelt medlemsstat findes i baggrundsdokument 4 i arbejdsrapporten.

¹⁹ Det tidligere metode, hvor kanaler med en seerandel på mindre end 3 % ikke var omfattet af rapportering, kan have haft den fordel, at den gav mere "vægtede" resultater. Imidlertid blev den valgt, fordi kanaler med en seerandel på under 3 % på daværende tidspunkt blev anset for værende af marginal betydning. Med den væsentlige stigning i antallet af kanaler er denne betragtning ikke længere berettiget. For at understrege de førende kanalers relative betydning viser baggrundsdokument 7 i arbejdsrapporten dog, hvor store andele af sendetiden kanaler med en seerandel på over 3 % har afsat til europæiske programmer.

Ser man på situationen i de enkelte medlemsstater, varierede den gennemsnitlige andel af sendetiden, der er afsat til europæiske programmer, mellem 47,31 % (Slovenien) og 81,14 % (Danmark) i 2005 og mellem 45,44 % (Sverige) og 81,07 % (Polen) i 2006. Tendensen i referenceperioden var positiv i femten medlemsstater og negativ i ti. Når man på mellemlang sigt ser på den tidligere referenceperiode og den efterfølgende udvikling, har resultatet været blandet: 13 medlemsstater er ikke kommet nærmere målet om, at over halvdelen af sendetiden skal være afsat til europæiske programmer, mens tolv medlemsstater har øget deres gennemsnitlige andel enten over en fireårsperiode (2003-2006) eller fra det tidspunkt, hvor rapporteringen begyndte i 2004 (for EU-10). Dette tilsyneladende mindre tilfredsstillende resultat ser dog bedre ud, når man tager i betragtning, at ni medlemsstater oplevede en tilbagegang i resultaterne på blot fem procentpoint eller mindre i den fireårige periode. Kun tre medlemsstater er i løbet af 2005 og 2006 stødt på problemer i bestræbelserne på at nå op på den andel, der er fastlagt i artikel 4²⁰.

For så vidt angår det samlede antal kanaler, der i referenceperioden opfyldte kravet i artikel 4 om at afsætte mere end halvdelen af sendetiden til europæiske programmer, var den gennemsnitlige overholdelsesgrad for alle indberettede kanaler i alle medlemsstaterne 68,60 % i 2005 og 72,88 % i 2006. Dette er en stigning på 4,28 procentpoint i referenceperioden og 4,60 points i perioden 2003-2006 (68,28 % i 2003 og 72,80 % i 2004). Set på baggrund af opsplitningen i sektoren, der ledsages af et stigende antal specialiserede kanaler og nichekanaler, er den positive udvikling, der allerede bemærkedes i den foregående rapport, opretholdt, idet tallene for overholdelse af bestemmelserne har stabiliseret sig på et forholdsvis højt niveau. Overholdelsesgraden for alle indberettede kanaler på medlemsstatsplan strakte sig fra 30 % (Slovenien) til 100 % (Letland, Malta og Slovakiet) i 2005. I 2006 lå tallet mellem 41 % (Slovenien og Sverige) og 100 % (Estland, Malta og Slovakiet). I løbet af referenceperioden steg overholdelsesgraden i tolv medlemsstater, mens dens forblev uændret i fem og faldt i otte medlemsstater.

De ovennævnte resultater tegner et generelt positivt billede af indsatsen for at nå målene i artikel 4. Samlet er medlemsstaterne, også de nye, fuldt ud nået op på den andel, der kræves i artikel 4, idet den gennemsnitlige andel af europæiske programmer har stabiliseret sig på et forholdsvis højt niveau på over 63 %, dvs. et godt stykke over direktivets krav om en mindsteandel på 50 %, og overholdelsesgraden er fortsat stigende. Desuden viser de tal, som Rumænien og Bulgarien frivilligt har fremsendt²¹, at integrationen af disse to nye medlemsstater i direktivets ordning med henblik på den næste rapport ikke burde skabe nogen problemer, for så vidt angår foranstaltningerne til fremme af europæiske programmer.

2.1.5. *Anvendelsen af artikel 5*

I denne del af meddelelsen ser vi på overholdelsen af minimumskravet i direktivets artikel 5.

I EU udgjorde den gennemsnitlige andel af europæiske programmer, der er fremstillet af uafhængige producenter, på alle indberettede kanaler i samtlige medlemsstater 36,44 % i 2005 og 37,59 % i 2006, svarende til et fald på 1,15 procentpoint i referenceperioden. Dette er en forbedring i forhold til den foregående referenceperiode (2003-2004), hvor der kun var tale

²⁰ I Litauen tegnede europæiske programmer sig for en andel på 46,98 % i 2006, i Slovenien lå tallet på 47,31 % i 2005 og i Sverige på 45,44 % i 2006.

²¹ Den gennemsnitlige andel af sendetiden, der er afsat til europæiske programmer i Bulgarien, lå på 67,65 % i 2005 og 72,83 % i 2006. I Rumænien var tallene 51,08 % og 57,95 % for henholdsvis 2005 og 2006.

om en let stigning på 0,11 procentpoint (31,39 % i 2003 og 31,50 % i 2004). Set over en periode på fire år (2003-2006) steg den gennemsnitlige andel således med 6,20 procentpoint. Over en seksårsperiode (2001-2006) kan der iagttages en tendens til stabilisering, idet overholdelsesgraden efter et større fald på -6,25 procentpoint i perioden 2001-2004 steg til et niveau (37,59 %) svarende til det, der blev registreret i 2001 (37,75 %). Tv-selskaberne i medlemsstaterne må derfor tilskyndes til at fastholde dette forbedrede resultat. Samtidig bør man huske på, at rapporteringskravet har omfattet en udvidet gruppe på 25 medlemsstater siden maj 2004. Det er klart, at det kan være vanskeligere for tv-selskaberne i de ti nye medlemsstater at investere i uafhængigt producerede programmer, da de endnu ikke har megen erfaring med anvendelsen af direktivets artikel 5. Gennemsnitstallene for de ti nye medlemsstater (30,54 % i 2005 og 31,64 % i 2006) ligger da også under gennemsnittet for EU-15 (40,38 % i 2005 og 41,55 % i 2006). Generelt lå andelene i det store flertal af medlemsstaterne langt over de 10 %, der er fastsat som minimum i direktivet: 18 medlemsstater var i stand til at stabilisere deres resultater vedrørende uafhængige produktioner på et niveau et godt stykke over 25 % af den samlede relevante sendetid. Kun én ny medlemsstat skal forbedre sine resultater for at nå op på de 10 %²².

EU-gennemsnittet for overholdelse af bestemmelserne for kanalerne i samtlige medlemsstater lå på 75,92 % i 2005 og 79,20 % i 2006, svarende til en stigning på 3,28 procentpoint i referenceperioden. I sammenligning med de to foregående referenceperioder (90,67 % i 2001, 89,13 % i 2002, 78,40 % i 2003 og 81,92 % i 2004), steg overholdelsesgraden set over en fireårsperiode (2003-2006) med 0,80 procentpoint, mens den faldt med -11,47 point set over et tidsrum på seks år (2001-2006). Der er således tale om en betydelig tilbagegang, som dog er forståelig, når man tager i betragtning, at tallene nu omfatter data for de ti nye medlemsstater. Imidlertid er det bemærkelsesværdigt, at overholdelsesgraden i løbet af referenceperioden rettede sig igen på trods af de nye medlemsstaters relativt dårligere resultater og ændringen i beregningsmetoden siden den foregående rapport.

Den gennemsnitlige overholdelsesgrad for kanalerne i hver enkelt medlemsstat strakte sig fra 20 % (Cypern og Tjekkiet) til 100 % i fem medlemsstater (Estland, Irland, Letland, Malta og Slovakiet) i 2005 og fra 20 % (Cypern) til 100 % i seks medlemsstater (Estland, Irland, Letland, Malta, Slovakiet og Finland) i 2006. Den gennemsnitlige overholdelsesgrad steg i ti medlemsstater, forblev stabil i ni og faldt i seks andre. Sammenholdt med de resultater, der blev præsenteret i den foregående rapport, bekræfter de nye tal, at der er tale om en positiv udvikling i overholdelsen af direktivets artikel 5.

For hele EU lå den gennemsnitlige andel af europæiske programmer af nyere dato, der er fremstillet af uafhængige producenter ('nyere produktioner'²³) på 68,65 % af alle uafhængigt producerede europæiske programmer (både af nyere og ældre dato) i 2005 og på 66,75 % i 2006. Dette svarer til en let tilbagegang på -1,90 procentpoint i referenceperioden. Sammenlignet med de foregående referenceperioder (61,78 % i 2001, 61,96 % i 2002, 71,66 % i 2003 og 69,09 % i 2004) var der tale om et fald på -4,91 procentpoint over en fireårsperiode (2003-2006), men en stigning på 4,97 point over et tidsrum på seks år. Dette kan nok virke mindre imponerende end udviklingen mellem 1999 og 2004, hvor der skete en stigning på næsten 30 %, men det viser, at andelen af programmer af nyere dato efter en periode med store fremskridt har stabiliseret sig på et særdeles tilfredsstillende niveau.

²² Tv-kanalerne i Cypern afsatte 9,70 % af sendetiden til europæiske programmer fremstillet af uafhængige producenter i 2005 og 6,48 % i 2006.

²³ Dvs. programmer, der udsendes senest fem år efter deres produktion.

På medlemsstatsplan varierede den gennemsnitlige andel fra 26,13 % (Estland) til 100 % (Cypern og Slovakiet) i 2005 og fra 24,80 % (Irland) til 100 % (Slovakiet) i 2006. Der var tale om en positiv udvikling i den gennemsnitlige andel af programmer af nyere dato i ti medlemsstater, ingen ændring i én medlemsstat og en negativ udvikling i femten medlemsstater. Det bør også bemærkes, at andelen af sendetiden, der var afsat til programmer af nyere dato, som er fremstillet af uafhængige producenter, holdt sig over 25 % (25,02 % i 2005 og 25,09 % i 2006) af den samlede relevante sendetid. Dette bekræfter den positive tendens i programlægningen af produktioner af nyere dato, der steg med 2,59 procentpoint over en fireårsperiode (2003-2006)²⁴.

Ovennævnte resultater tyder på, at målene for direktivets artikel 5 om programlægning af uafhængige produktioner, herunder om en passende andel af programmer af nyere dato, opfyldes fuldt ud på EU-plan. De tal, som Bulgarien og Rumænien²⁵ har fremsendt, giver håb om, at disse lande vil være i stand til at bidrage til at nå målene i artikel 5 i den følgende referenceperiode.

3. KONKLUSION

Ifølge de statistiske oversigter, som medlemsstaterne har forelagt, øgedes sendetiden for europæiske programmer på EU-plan i løbet af denne referenceperiode efter en tilbagegang i den foregående referenceperiode. Tendensen set over fire år har været forholdsvis stabil, mens der set over seks år (2001-2006) har været tale om en let tilbagegang. Samlet har andelen af europæiske programmer, der udsendes af tv-kanalerne i EU, dog stabiliseret sig på et forholdsvis højt niveau på over 63 %. Imidlertid er der fire faktorer, der vanskeliggør en fuldt ud konsekvent vurdering. For det første omfatter tallene nu siden den foregående rapport statistiske oversigter fra de ti medlemsstater, der tiltrådte EU i 2004. For det andet er beregningsmetoden ændret, således at tal for kanaler med en seerandel på mindre end 3 % også siden den foregående rapport medregnes i gennemsnittene. For det tredje skaber den stigende opsplitning af sektoren økonomisk pres og et behov for billigt og let tilgængeligt indhold, hvilket betyder vanskeligere vilkår for investering i og programlægning af europæiske programmer. Endelig er antallet af kanaler, som der ikke er fremsendt nogen oplysninger om, faldet.

Ikke desto mindre er tendensen til stabilisering i programlægningen af europæiske programmer ikke til at se bort fra, og den bekræftes yderligere af den positive udvikling i den gennemsnitlige overholdelsesgrad for de indberettede kanaler. Overholdelsesgraden steg i løbet af referenceperioden med over 4 procentpoint, og også set over en fireårsperiode (2003-2006) var udviklingen positiv. Konklusionen er, at situationen, hvad angår udsendelse af europæiske programmer på tv-kanalerne i EU, generelt er tilfredsstillende, om end der er rum for forbedring i visse medlemsstater. Programlægningen af europæiske programmer har på EU-plan stabiliseret sig på et niveau, der ligger et pænt stykke over 63 %, og en andel på 65 % eller mere vil være realistisk og holdbar i fremtiden. Denne positive vurdering gælder også for de ti nye medlemsstater, der rent faktisk har klaret sig bedre end de gamle medlemsstater i referenceperioden, hvilket viser, at deres indledende bestræbelser på at opfylde kravene i artikel 4 har båret frugt.

²⁴ Se figur 2 i baggrundsdokument 2 i arbejdsrapporten.

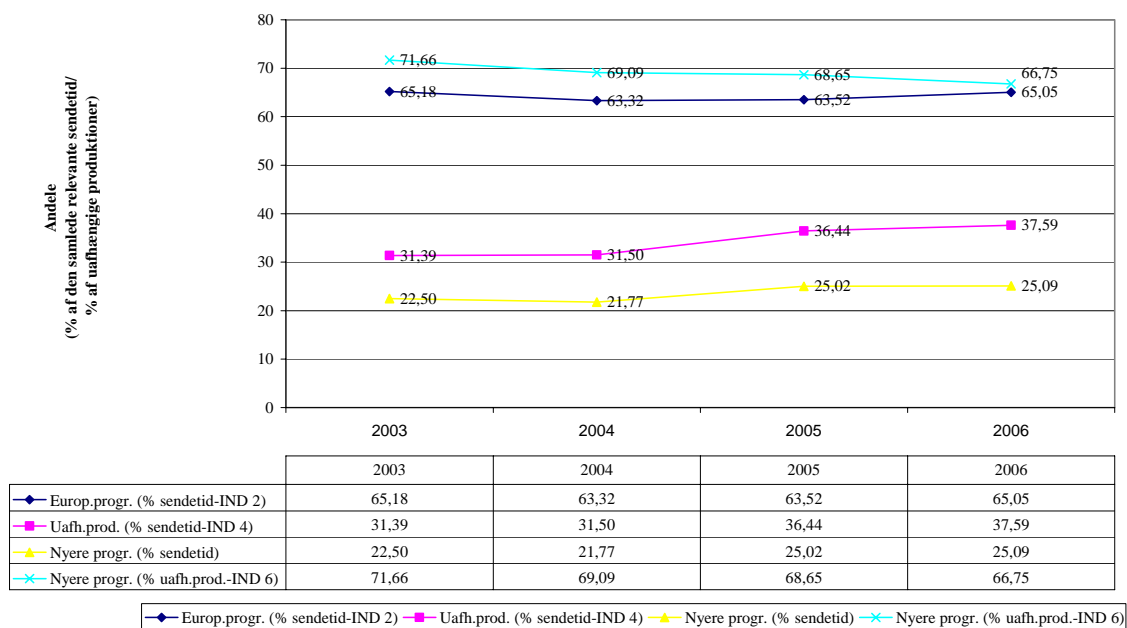
²⁵ I Bulgarien var der afsat henholdsvis 17,42 % og 14,94 % til uafhængige produktioner i 2005 og 2006. In Rumænien var tallene 36,22 % og 38,62 %.

Hvad angår gennemførelsen af direktivets artikel 5 kan der også iagttages en positiv tendens: efter et større fald på -6,25 procentpoint i perioden 2001-2004 stabiliseredes overholdelsesgraden i 2006 på et niveau (37,59 %) svarende til det, der blev registreret i 2001 (37,75 %). Det betyder, at den gennemsnitlige andel voksede ganske væsentligt med 6,20 point over en fireårsperiode på trods af de faktorer, der er beskrevet ovenfor. Det er bemærkelsesværdigt, at det store flertal af medlemsstaterne var i stand til at stabilisere deres resultater vedrørende uafhængigt fremstillede programmer på et niveau et godt stykke over 25 % af den samlede relevante sendetid.

Situationen for programmer af nyere dato, der er fremstillet af uafhængige producenter, er også meget tilfredsstillende: trods et let fald i referenceperioden og over en fireårsperiode er der set over et tidsrum på seks år sket en forbedring. I referenceperioden var mere end 25 % af den samlede relevante sendetid afsat til programmer af nyere dato.

Disse resultater, der bygger på en detaljeret analyse af medlemsstaternes nationale rapporter²⁶, viser, at målene for direktivets artikel 4 og 5 til fulde er opfyldt i referenceperioden, både på EU- og medlemsstatsplan.

Udviklingen i de vigtigste indikatorer i perioden 2003-2006 (på EU-plan)

²⁶

Se baggrundsdokument 3 i arbejdsrapporten.